

[Niels Ravn.]

mer af principiel karakter vedrørende afholdelse af udgifter uden bevilling. Det viste sig, at gangbroen var opført, før finansudvalget modtog ansøgningen. Finansudvalget meddelte derefter, at det ikke så sig i stand til at behandle ansøgningen, men at man afventede, hvilke tjenestemandsretlige følger det begåede ulovlige forhold medfører.

Det er nu meddelt, at regeringen kun vil tildele en irettesættelse i sagen og ikke foretage sig videre. Det harmonerer ikke med den meget strenge praksis med bl.a. nedrivning, der blev anvendt over for Ganløsemuren, selv om ulovligheden her beroede på en misforståelse. Det må derfor være rimeligt at få en angivelse af, hvilken linje regeringen fremover vil anlægge på sager af denne karakter.

Herudover rejser sig det spørgsmål, om regeringen kan acceptere, at sagen slutter på sit nuværende stade. Folketinget kan næppe. Gangbroen er opført, men finansudvalget har ikke villet imødekomme bevillingsansøgningen. Gangbroen må være ulovligt opført. Hvad agter regeringen at foretage sig over for denne situation, og vil den reagere på en sådan måde, at risikoen for gentagelse bliver undgået?

Niels Ravn: I min skriftlige begrundelse for spørgsmålet har jeg peget på to eksempler, hvor der er truffet ret så drastiske foranstaltninger i anledning af det, der er sket. I det ene tilfælde var der jo tale om en bevillingsoverskridelse, i det andet tilfælde var der tale om en manglende tilladelse.

For at illustrere usikkerheden vil jeg her nævne et tredje eksempel. I fjor brugte ministeren for offentlige arbejder penge af en bevilling til at foretage forundersøgelser i forbindelse med en fast forbindelse ved Store-Bælt oppe i Samsøområdet. Han blev selv klar over, at der her var handlet uden bevilling, og gik til finansudvalget for at få det, man kan kalde en efterfølgende bevilling. Finansudvalget, eller i hvert fald finansudvalgets flertal, lod da nåde gå for ret og gav ministeren denne efterbevilling. Det var altså en meget mild reaktion, der kom i dette tilfælde, mens man i de andre to tilfælde har reageret temmelig skarpt. Jeg synes i og for sig, at dette understreger usikkerheden på området, og hermed har jeg

altså gerne yderligere villet begrunde mit spørgsmål.

Formanden: Spørgsmålet vil blive besvaret af udenrigsministeren som fungerende statsminister.

Den fg. statsminister (K.B.Andersen): I den begrundelse, som hr. Niels Ravn giver for sit spørgsmål til regeringen om, hvordan man vil gøre det klart, at der ikke må afholdes udgifter uden bevilling, er, så vidt jeg kan se, de to væsentlige spørgsmål: ønsket om at få en angivelse af, hvilken linje regeringen vil følge — nu nævnte hr. Niels Ravn herfra et tredje eksempel, der kunne have motiveret et spørgsmål — og om regeringen kan acceptere, at den sag, der er nævnt sidst i den skriftlige begrundelse, slutter på sit nuværende stade.

Inden jeg direkte svarer, vil jeg gerne, for at der ikke skal være tvivl, sige, at jeg finder det, der er sket i sagen om gangbroen, ganske utilstedeligt. Som hr. Niels Ravn ved, var der tidligere en vis usikkerhed med hensyn til adgangen til at disponere i henhold til bevillinger, der var givet, og med hensyn til betingelserne for at disponere på forventet efterbevilling. Hr. Niels Ravn ved også, at der i de senere år, ikke mindst på finansudvalgets foranledning og i godt samarbejde med dette udvalg, er søgt skabt klarere linjer på dette område. Det er foreløbig resulteret i den vejledning, som budgetministeren i begyndelsen af året sendte ud til alle styrelser, og det er regeringens opfattelse, at den vejledning vil bidrage til, at vi kan slippe for sådanne sager i fremtiden.

Selve den sag, der er nævnt, sagen om gangbroen, har finansudvalget jo fået en udførlig redegørelse for. Finansudvalget er også blevet gjort bekendt med kulturministerens brev til musikkonservatoriets rektor, hvori ministeren meget skarpt påtaler dispositionen, og jeg er også vidende om, at finansudvalget har givet udtryk for, at det kan tilslutte sig dette indhold af ministerens svar.

Det er indlysende, at der foreligger en tjenesteforseelse begået af konservatoriets administrative ledelse. Man kan så spørge, om ministerens alvorlige påtale burde efterfølges af en egentlig tjenstlig undersøgelse i dette tilfælde. Imidlertid er sagen jo fuldt